

Nem, nem, igen!

Előhofás: „Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.” Tamás erre így szólt hozzá: „Uram, nem tudjuk, hova még: honnan tudnánk akkor az utat?” Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam. Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt.” (Jn 14,4-7) Ámen.

Gyülekező ének: 265. dicséret :1-4: „Hagyjad az Úristenre..”

Fennálló ének: 431. dicséret: „Úristen kérünk, tégedet...”

Keresztelő: Adam Šiatkovský

Fő ének: 399. dicséret: 1-8. versei: „Im, hol vagyok...”

Köszöntés: „Uram, ne szégyenüljek meg soha! [...] Légy erős kősziklám, erős váram, segíts rajtam! Mert te vagy az én sziklaváram; vezess és terelgess engem nevedért (Zsolt 34,1.3)!” Ámen.

Lekció: Apostolok Cselekedetei 16. rész 1-10.versei: *„Így jutott el Derbébe, majd Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia, akiről jó bizonysgot tettek a liztrai és ikóniumi testvérek. Pál magával akarta őt vinni, ezért az ott lakó zsidókra való tekintettel körülmetélte őt. Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt. Amikor végigjárták a városokat, átadták nekik azokat a határozatokat, amelyeket a jeruzsálemi apostolok és vének hoztak, hogy tartsák meg azokat. A gyülekezetek pedig erősödtek a hitben, és naponként gyarapodtak lélekszámban. Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. Amikor Mízia felé mentek, Bitiniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. Ezért Mízián áthaladva lementek Tróászba. Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy makedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: Jöjj át Makedóniába, légy segítségünkre! A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Makedóniába, mert megértettük: Isten oda hívott minket, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.”*

Előima: Köszönjük Istenünk, hogy sok mindet nem engedsz meg az életünkben. Nem csak nem jössz velünk az úton, hanem másfelé terelsz, hogy az áldott örömhír Rólad és drága véren szerzett cselekedeted engedelmes szíveket teremjenek Neked. Hogy az élet Igéi terjedjenek és termést hozzanak, akár harminc, akár hatvan, akár százannyit. Csordultig van szívünk a hálával irántad, megtartó szerető Istenünk, hogy erre a szolgálatra bennünket is meghívssz, ebben a szolgálásban megtartasz, útba igazítasz, egyengetsz, mert Te vagy szívek és a vesék vizsgálója. Te tudod igazán, hogy mit jelent a hit bátorsága, szeretett

Üdvözítőnk, feltámadott Urunk, hiszen Te mindenkinek az útját visszatereled önmagadnak és megmented országod munkálására. Így szólj hát hozzánk ma is, és légy mustármagnyi hitünk nevelője. Bocsásd meg, hogy a nagy emberi hévben elfelejtkezünk küldetésünkről, mindig mások a prioritások, mindig máshogyan szeretnénk, de a Te Igéd igazság, és mugmutatja nekünk, hogy önös célok igazolására nem használható. Jöjj, négy égtáj felől fújó Szentlélek Úristen, Jézus Lelke, hogy ez az áldott óra és boldog óra abban teljen, hogy Te taníts bennünket, hogy Igédnek ne csak hallgatói, hanem megtartói és hitese cselekvői legyünk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 234. dicséret: 1. vers: „Jer, kérjük, Isten Szentlelkét...”

Textus: Apostol Cselekedetei 16. rész, 6-10. versei: *„Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. Amikor Míszia felé mentek, Bitiniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. Ezért Míszian áthaladva lementek Tróászba. Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy makedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: Jöjj át Makedóniába, légy segítségünkre! A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Makedóniába, mert megértettük: Isten oda hívott minket, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.”*

Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Pál második missziói útja során a két legelső helyszín ismerős közeget szül. Derbében és Lisztrában már túl vannak a Canossajáráson. Tudják, hogy kicsoda Pál. De vannak új láncszemek „a gépezetben.” Egy vegyes közegben egy vegyescsaládból érkező testvér, majd szolgatárs. Ő talán az első misszió út gyümölcse. Timóteus édesanyja zsidó, édesapja pogány, neveltetését pogány földön szerezte. Pálnak kapóra jött egy ilyen társ. Miért? Ezzel is bizonyíthatja az evangélium hirdetésének a folytonosságát. Épp a jeruzsálemi zsinat határozataira nézve körülmetéli, de közben annak végleges határozatát is közreadja tetteivel: Isten megkönyörült a pogányokon. Lehetséges, hogy Isten ajánlólevelei Timóteus számára éppen azok a testvérek, akiket Pál ismer. Az egykor pogány Lisztrában felnövekedik egy hitben élő fiatal, akiből munkatárs lesz: Timóteus. Az Úr szolgálatában erősíti meg Pál apostolt, még hozzá nem akárhogyan: egy új

munkatárssal. Emellett kettős öröm éri az általa alapított gyülekezetekben Pált: hitben erősödtek és a gyarapodtak lélekben. Milyen fontos egy közösséget hitben erősíteni. Ugyanis a hit nem olyan, mint a vándor számára a tarisznyában megbújó kenyér, mindig elő lehet venni. A hit nem természetes. A hit nem végleges. A hit, a remény és a szeretet egy közösségben vagy növekedik, vagy épp kicsinnyé válik, vagy épp teljesen elillan. A hitet éltetni kell. A Jézus Krisztusba vetett személyes élő hitet támogatni kell. Olvassuk csak el egy olvasatra Pál apostolnak a Timóteushoz írott leveleket. Folyamatos hitmegerősítés történik az agg Pál apostol részéről. A következő a növekedés, ami ebből következik: Minél tisztább, engedelmesebb és bátrabb a hit, annál hamarabb várható a növekedés. A közösség élő közeg. Ha nem születnek benne megtérések, meghalt, mert a benne élő életeknek kell életeket menteni, meghívni, éltetni és támogatni. „Aki Krisztusban van, új teremtés az” (IIKor 5,17), de az új teremtés új életeket kell, hogy hívjon életre. Ha az Atya szeretete számodra nyilvánvaló, szereted testvéreidet, így lettél te is örökössé. De emellett méggy és bátorítod a testvéreket, legelteted a báránykákat. Keresed őket és bizonyoságot teszel Jézus Lelke által az üdvös élet áldásairól. Nem „az a neved, hogy élsz, és halott vagy” (Jel 3,1), hanem szolgálsz, életre hívsz a Tégedet éltető Isten által. Mert a hit nem nagy dolgokra adatott, hanem a mindennapokba. A személyes hited a mindennapokban kell, hogy cselekedjen, a villamoson, az üzletben, a játszótéren, a kórházban, a orvosok között és a munkatársak mellett, a patikában és az orgona mögött, az eladó standon, az egyetemi katedrán és piciny gyermekeid és unokáid közvetlen közelében. Ez pedig nem egy napos munkát igényel, ennek az eredményét nem látod, mint a felbérelt asztalosét, aki neked méretre elkészítette az íróasztalod. Ez rejtve marad. Ez élethosszig tartó folyamat, a hiterősítés és a növekedés. Nincs meghatározott időtartama, hossza, ez egy életvitel, ez egy önkéntes szolgálat meghatározatlan időre. Nem szerződésbe foglalt és napi nyolcórás munkaidőre megszabott idő, hanem örök szövetséggel,

drága véren alapuló szerződéssel egyoldalú szeretettel tolmácsolt mennyei juss, aminek az áldásait én csak hálás szívvel fogadom és továbbadom egész életemben teljese szívemből, teljes lelkemből és teljes erőmből.

A sok öröm után azonban beköszönt az üröm. A Lélek egy úton nem engedi tovább, a másikon pedig meggátolja a szolgálatát. A végén Pál nem tudja, hogy mitévő legyen. Tovább az ismeretlenbe, vagy mégsem? A saját terv új tervezést igényel. Jézus Lelke által irányított utak, nem testiek. Az evangelizáció nem emberi projekt. Ennek csak egy kivitelezője van: Jézus Lelke. Pál és Barnabás egy jó párost alkottak. Jeruzsálemben elfogadták a tervüket. Bizony csillagtúrákat szerveztek már a megalapított gyülekezetekbe. Azokat a közösségeket erősítették, amelyeket alapítottak. De Jézus Lelke újból gondolkodóba ejti Pál apostolt. Hiszen már az út kezdetén Pál és Barnabás összeszólalkoznak és ketté válnak: Pál Szilással tart, Barnabás pedig Márk Jánost veszi szárnyai alá. Hányszor kell hallani egy apostolnak: „a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim.” (Ézs 55,8) Ez nem kirándulás a gyülekezettel és a gyülekezetért, hanem szolgálat. Nincs bevált terv. Nincs olyan terv, amit használni lehet. Nincs. Ki kell nyitni a szemünket a realitások előtt. Isten nem a mi gondolatainkkal dolgozik, hanem szuverén Úr. „Én mit akartam és még mit szeretnék elvégezni a gyülekezetben?” Ez nem így működik. Ez téves nézet. Ez nem állja meg a helyét az Úr előtt. Isten mindig új, nincs ismétlés, mert nincs egyforma provincia a Római Birodalomban, ahol ugyanúgy, ugyanolyan formában fogadnák az élő Igét. Nincs egyforma szív. Nincs egyforma út, nincs egyforma életvitel, nincs egyforma IQ és EQ. Csak a változhatatlan Isten ugyanaz és az Ő szava. Misia, Ázsia (amely római tartomány és össze nem keverendő a ma ismert legnagyobb és legnépesebb kontinenssel), nem Makedónia. Pál apostol beleütközik a falba. Drága Testvérek! A bezárt utak elgondolkodtatnak. A Jézus Lelke által bezárt ösvények gondolkodóba ejtenek. Ezek az utak maguktól nem nyílnak meg. De jön egy tapasztalat, egy álom, egy találkozás, amit mi sokszor

véletlennek hívunk, – pedig véletlenek nincsenek, minden Isten akarata szerint történik – és megtapasztaljuk, hogy Isten tervei nem az asztal mentén születnek, de azokból az általa születetett nem-ekből, amelyeket meg kell értenünk. Pál második útja ígéretesen kezdődik, de a Lélek által vezetett ösvények, nem önmaga útjai. Oda megyek, ahová az Úr akarja. Amiről Ő tudja, hogy jó. Amiről Ő tudja, hogy rendben van. Az evangélium hirdetése: Oda menjek, ahová Jézus is menne, még akkor is, ha az ellenkezik az én terveimmel és érdekeimmel. Úgy olvasni az ígét, hogy Jézus Lelke nem engedte meg. Más úton térni haza, mint a napkeleti bölcsek. (ld. Mt 2,12) Más úton vezetni a gyermekek, levinni Egyiptomba, ahogyan az Úr megparancsolta Józsefnek. (ld. Mt 2,13-15) Más úton. Jézus Lelke nem engedi. Jézus Lelke ott áll és gát. Biztos, hogy sok kellemetlenség adódott ebből. Biztos, mély lelki tusák és betegségek születtek a sok miérből. A megszakított utak, a füstbe ment tervek és közben az ember rájön, hogy mást kell csinálnia és máshol kell lennie. Jézus Lelke kijelentéseiből ma értsük meg, hogy egy dolgunk van, az evangélium hirdetése, a másik pedig az, hogy ha egy út bezárul, Isten megnyitja a másikat. Nem kell megfeszíteni maradék erőd és körömszakadtából a saját elképzelt és betervezett útvonalodon végigmenni. Nem kell belehalni az evangélium hirdetésébe, Isten használhatóvá akar tenni, általad életeket akar menteni, nem pedig teljesen tönkre tenni. Erre válasz Pál apostol álma. Jön egy nagyon érdekes kijelentés. A cél Európa, mégpedig Makedónia. Hangzik egy férfi kiáltása a tengeren túlról. Pál apostol pedig azonnal megérti: Csak annak az álomnak van értelme, amely a testvér segítségére szólít fel. Az Úr azonnal alátámasztja a mi természetes gondolkodásunkat. Pál biztos benne, hogy Jézus megnyitotta az utat új életre. Isten szeretete nem ismer határt. A szerencsétlen földre is tudjunk úgy tekinteni. Európa abban az időben nem volt Kánaán. Sőt, ellenkezőleg. Egy felderítetlen terület volt. Isten azonban ott is otthont készít, ahol minden hontalan. Az evangélium mindenkinek szól. Az Úr akarja építeni a házat (vö. Zsolt 127). Az Isten által feltárt út az egyenes ösvény a

szolgálatban. Isten átgondoltatja velünk a saját útjainkat. Nem engedte a Szentlélek Úristen, mert van út, ami a halálba torkollik. Isten terve eljut Pál apostolhoz. Makedónia Görögországot jelenti, már ez egy más világ, ahová Pál apostolnak esze ágában nem volt átmenni. Ő csak az általa alapított közösségeket akarta meglátogatni, de van ennél fontosabb is. Járt utat a járatlanért el ne hagyd! – mondja Pál. Isten szava így szól: „Dehogyan, ha segélykiáltás érkezik a járatlan útról, akkor a Lélek vezessen.” Evezz a mélyre, légy emberhalász! (Lk 5,1-11) Cselekedj! Kellj át a tengeren, mert Isten szól általad: „Jövök!” Isten vigasztalása te vagy: „Menj és indulj!” Megértetted hát, drága testvérem? Ámen.

Utóima

„Amikor elcsügged a lelkem, te akkor is ismered utamat.” (Zsolt 142,4a)

„Mondd meg nekik, hogy így szól az Úr: Ha elesik valaki, nem kel-e föl? Ha helytelen útra tér, nem fordul-e vissza? Miért tért tévútra ez a nép, miért tévelyeg állandóan Jeruzsálem?” (Jer 8,4)

Jézus mondja: „...aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el...” (Jn 6,37)

„Eljönnek a távol lakók is, és építik az Úr templomát. Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Így lesz, ha engedelmesen hallgattok Isteneteknek, az Úrnak a szavára.” (Zak 6,15)

„Ezen felül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.” (IKor 12,31)

„Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertess meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük.” (IIMóz 18,20)

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (IIKor 9, 7)

Áldás: „Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.” (Jn 14,6) Ámen.

Záró ének: 455. dicséret: 1. 5. versei: „Testvérek, menjünk bátran, ...”